

GÖZ GÖZ OLMUŞ YARALARIMIZ

Merve KOÇAK KURT

Bir infilak sesiyle irkiliyorum. Sanki birileri göz göz olmuş yaralarımın tam ortasına barut koyup ateşlemiş. Etrafa bakıyorum. Duvardaki Vav tablosundan başka bir şey yok. Ya da ben görmüyorum! Bir Vav ki ucu kendine kıvrılmış. Masadaki orkidenin çiçekleri solmaya yüz tutmuş. Pencereden süzülen ışığın anlattığı büyüü masalı bile dinlemeye mecalim kalmamış.

Şimdi, yüzyıllar öncesinden gelip içimde çöreklenen bir acının müziği yayılıyor odaya. Biriken bu duyguyu tarif etmek zor, hatta imkânsız sanki... “Bana her gün aydınlık ve her yer güneşli!” diyorsa birileri yaşamak için çok sebebi olmalı. Adına seviniyorum, satırlarını okudukça... Umarım hayatında bir şeyler değişmiştir artık. Burada, sanki sen karşımdaymışsın gibi konuşup duruyorum kendimle hep, içten içe... Aynı hâlin tekrarı...

...

Günün birinde “Sesim acıyor!” dedin. Sustum.

Duyguları sesiyle vücut bulan bir insan için kurulması ne hazin bir cümleydi bu!

“Sesim acıyor! Farkındaysan ilk defa böyle bir cümle kurdum!” dedin. Yine sustum.

Sesimiz kendimize doğru çoğaldı sonra. İçimize bir dünya doldu. Omzumuza kocaman bir boşluk yığıldı. Şarkılar söyleyemez olmaktan korktum.

...

Bakışlarımız geldi aklıma, bulanıktı. Pençelerini avına takmış bir kartal edasıyla bakıyorduk o gün birbirimize.

Baktıkça baktıkça ben sana doğru eksiliyordum; sesim de eksiliyordu sözüm de. Orada öylece duruyordun. Tanıdığımı sanıyordum, seni ezelden beri biliyor gibi... Ne büyük yanılgı!

Peki, neydi bizi birbirimize yaklaştıran: Yaşadığımızı gösterdiğimiziz. Yazılarımızı eklediğimiziz. Sözlerimizi söylediğimiziz. Müziklerimizi dinlediğimiziz. O duvar mı? Fotoğraflarla suretimizi çoğalttığımıziz. “*Sevmek Zamanı*”ndaki gibi... Tam hatırlamıyorum artık.

O günün içine ne çok yara sığdırdık.

Aradan yıllar geçmiş. Oysa daha dün gibi...

...

Başım dönüyordu.

Pencere açıktı, hava sıcaktı, rüzgâr yavaştı...

Duvarlarımız karşılıklıydı. Ördüğümüz. Çarptığımız. Çarpıldığımız. Sarstığımız. Sarsıldığımız.

Sessizlik ilk başlarda aldaticıydı. Sonra sığınak oldu.

Suyun içinde halkalanan çizgiler gibiydi kelimelerim, “*Utangaç Bir Kızın Bahar Sayıklamaları*” gibi. Kâğıda parmaklarımı ilkin ne zaman değdirdim hatırlamıyorum.

Bungun bir yazı düşüyle ulaşmaya çalışıyordum o güne dek ben hep sana.

...

Yazarken ne mi oldu!

Yollardan gül topladım. Kaldırımdaki izmaritleri derledim. Göğe uzattım ellerimi. Yağmur olup yağdım. Sonra bir çocuğun yüzüne indim. Yanağındaki yaş gibi... Süzıldüm. Bakışlarımla... Sokağa karıştım. Dolmuşa, otobüse bindim. Sunduğun steril yaşamın dışına çıktım. Çünkü pencereden bakmak yetmiyordu artık. Hep izleyip durduğum hayatın göbeğine dalmalıydım.

Yürüdüm durdum. Durdum yürüdüm. Hızlıca akıp geçti şehrin ışıkları yanımdan. İçimden geçip gidenlere baktım ben de. Ve kırmızı rujlu yanaklara. Neon ışıklarıyla süslü kalplere. Yere düşen takma kirpiklere. Kaldırıma atılan kartvizitlere.

Bir kap suya muhtaç kediler gördüm. Acıklı miyavlamaları arasından geçtim. Kara bir köpeğin başını okşadım. Yürüdüm yürüdüm yürüdüm. Yürürken büyüdüm. Sonra kaçırdıklarımızı düşündüm.

Bazen yaşlı bir çiftin gözlerindeki o eskimiş ışık oldu hayat, bazen genç bir kadının saçlarında uçuşan heyecan.

Özgürlüğün, bir denizin kenarında olduğunu sandım; kararan bir gecede, terleyen tende, dokunan elde, uçuşan telde... Yalandı. Senden öte her şey gibi.

Bir ırmak boyu yürümek değil ırmağın içinde olmaktı hayat. Kimine kan kimine bal akan...

Bunca savaşın ortasında kan görmeden yaşanır mı sandın!

Ölümün yüzünü görmek istedim ben de ve tanışmak onunla. Kimi nasıl götürüyordu yanında, bilmek... Gittim geldim, geldim gittim, gittim geldim... Ayaklarım kendimi taşıyamaz oldu. Doru taylor geçti zihnimden, binmeye çalıştım. Yelelerine tutunmak... Parmaklarım arasında kayboldu. O vakitlerde düşe sığındım. Terleyerek uyandım. Saçlarım sıırıslıkladı, yanağım ıslak. Boynumda bir parmak izi.

Boğuluyordum.

...

Bilmediğın bir şehrin bilmediğın beyazına alıştırmaya çalışıyordun beni.

Karın rengi kararmaya başladı sonra. Uzaktaki o kar çığa dönüştü, çığlıkla büyüdü, yangına büründü...

Bir aile tablosuydu ilk zamanlar görünen. Kollarının arasına aldığın kadın, çocuklar ve uzanan beyaz bir sonsuzluk. İçindeki kara noktalarlık sanki. Hangimiz daha siyah?

“Mutlu görünüyorlar!” diyordu herkes. Bilmiyorlardı kimselere göstermediğimiz yaraları. Bilmiyorlardı ilmeğini parmaklarımızla çektiğimiz her kelimenin aslında bir ip olduğunu. Boynumuza dolandığını. ‘Kelime’ nin nasıl ‘yara’ya dönüştüğünü. Yazmanın aslında bir yazgıyı çağırıldığını bilmiyorlardı.

Akşamları içmeye başlamasaydın bu kadar, her şey daha farklı mı olurdu ne? Gündüz başka gece başka biri olup çıkmasaydın...

“Dağıtma kendini.” diyordu içindeki ses biliyorum sana, “Çok dağıldın.”.

İlk ne zaman fark etmiştim hayatımızda bir şeylerin değişeceğini? O uçurumun kıyısında mı, yoksa sahilde uzanırken mi?

Belki sabah gün doğarken başlamıştı asıl hikâyeye. Sen kadehini denize karşı yudumlarken... Gün güzel doğuyordu. Şışede durduğı gibi durmuyordu mey, öyle değil mi?

...

Kar dedin mi beyaz yakışırdı oysa yerin yüzüne, kara/nlık değil.

Batıp çıktığım o kar/a denizini görmeseydim *düş* diye... Ne sen olacaktın yanımda ne de başka bir söz.

Uyanıp uyanamayacağını bile bilmediğın bir uykuya dalarken, geceyi uzatıp kaçtığın karanlık kovuklardan öte neydi ki yaşam dedikleri?

Kaç gecelik bir uykuya değerdi yaşadıklarımız? Kaç düşe sığırdı? Hangi gün, biterken, yanında bu kadar birikmiş kelime götürürdü bizden?

...

“Yazmayacağım!” dedim ya bir ara, yazmadım. Ne oldu sanki!

“Her şeyi bırakabilirsin. Ama yazmayı asla bırakma...” dedin.

“Galiba her şeyi ben kurguluyorum kafamda.” dedim. “Olabilir!” dedin.

Belki de akşam güneşi uğurlarken başlamıştı asıl hikâye. Sen kadehini yudum-larken denize karşı... Gün güzel batıyordu. Şişede durduğu gibi durmuyordu mey, öyle değil mi?

“Kaderine hep beklemek düşecek!” dedin. Doğruymuş, bildim.

“Yanan bizim evimiz.” dedim. Bu sefer sustun.

Şimdi ben, sadece bir nefes... Şimdi sen, sadece bir ses...

Rüzgâr olmasaydı kim taşırdı seslerimizi birbirimize?

Eskiyen kelimelerle doldu ömrüm.

“Olmaz ilaç sine-i sad pâreme/ Çare bulunmaz bilirim yâreme”. Söylediğin şarkıların izlerini sürdüm.

Bir tek gözlerimi kapattığım zaman belirdi suretin.

Rüzgâr, rüzgâr olmaktan çıkıp borana döndüğünden beridir nice coğrafyalar biriktirdim içimde.

Yaralarım açıldı.

...

Şimdi eski zamanlara ait bir dilde söylenen o şarkının sözlerini alıp içine ‘eşk’imi katıyorum. Müziğin yanına da mey yakıştır, öyle değil mi? Pencerede kızıl bir gurup.